

සිංහලයාට “සිංහලේ” පිලිබඳව ඇති “අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ අභිමානය”

“සිංහලේ” නම්වූ රටේ සිංහලයා සතු වූ, කිසිවෙකුටවත් අභියෝග කළ නොහැකිවූ ශුද්ධවූ අයිතිවාසිකම පිලිබඳ ඓතිහාසික පසුබිම අද වනවිට සිංහල අපටම අමතකවී තිබීම බලවත් අවාසනාවකි. එම පසුබිම එනම් “අපේ අතීත රජදරුවන් විසින් මේ පින් බිම බුදු සසුනට නම වතාවක් පූජාකිරීම” පිලිබඳව යළි සිහිපත්කරදෙමින් සිංහලයා දැනුවත් කිරීමටත් ඒ මගින් දැනට විවිධ ලෙස බෙදී ඇති අප සිංහල ජාතිය එක්සත් කිරීමටත් කාලය එලැබී ඇත. සිංහල අප විසින් දිනවිය යුත්තේ නොයෙකුත් න්‍යායපත්‍ර, දර්ශන සහ ප්‍රතිපත්තිවලින් යුත් දේශපාලන පක්ෂ හෝ එවන් පක්ෂ කරපින්නාගෙන සිටින දේශපාලකයින් හෝ නොව “සමස්ත සිංහල ජාතියමය”. සිංහල අප රටත්, ජාතියත්, ආගමත් වර්තමානයේ මුහුණ පා ඇති බිහිසුණු ව්‍යාසනයෙන් ගොඩ ගැනීමට හැක්කේ “සිංහලේ” නම්වූ රටේ සිංහලයාට ඇති ඉහතකී අයිතිය පිලිබඳ අර්ථවත් ලෙස දැනුමින් සහ බුද්ධියෙන් සන්තද්ධව, ජාතියක් වශයෙන් අභිමානයෙන් යුතුව එක්සත්වීමෙන් පමණකි.

‘සිංහල දීපය’ උතුම් සංසරත්නය හමුවේ සම්බුද්ධ ශාසනයට නම වතාවක් පූජාකිරීම

අප ඉතිහාසයේ සුවිශේෂී සිද්ධීන් ලෙස සැලකිය යුතු අවස්ථා ගණනින් නවයකි. එහිදී සිදුවූයේ බුදු දහම සුරක්ෂිතව පවතින්නේ මෙම දිවයිනේ බව දන්නා අපේ රජවරු කීපදෙනෙක් ඔවුන්ගේ අල්පේෂ්ඨතාව, නිහතමානී බව, සද්ධාවන්ත බව, න්‍යාගශීලී බව, සහ ශ්‍රේෂ්ඨ පූජා බුද්ධිය විදහා දක්වමින් වරින් වර නම වතාවක්ම මෙම ‘සිංහල දීපය’ උතුම් සංසරත්නය හමුවේ සම්බුද්ධ ශාසනයට පූජා කිරීමය. ඒ සෑම වාරයකදීම මෙම අග්‍රතර පූජාව ඉවසා භාරගත් ගරුතර සංසරත්නය මෙම දිවයින සහිත රාජ්‍යය නැවත නැවතත් රජතුමාටම භාර කළේ ශාසනය වෙනුවෙන් ආරක්ෂා කරගෙන පාලනය කරගෙන යාමටය. මෙහි විස්තර වංශ කථා වලත්, ධර්ම ග්‍රන්ථ වලත්, ජනප්‍රවාදයෙන් සඳහන්වේ.

සෑම සිංහලයෙක්ම තම රට, ජාතිය සහ ආගම පමණක් නොව තමාගේ අනාගත පැවැත්ම උදෙසා මෙම ඓතිහාසික අවස්ථා කීපය හැදෑරීම යෙහෙකි. සිංහලේ නම්වූ අප දේශයේත්, සිංහල ජාතියේත්, සම්බුද්ධ ශාසනයේත් ආරක්ෂාව සහ පැවැත්ම වෙනුවෙන් අප සෑම දෙනාම මෙම අවස්ථාවන් සියල්ල සමස්ථයක් ලෙස ගෙන තරයේම අවධාරණය කළයුතුය. මීට වඩා ආරක්ෂාවක්, පිහිටක්, සරණක් අපට තවත් නැත්තේය.

බුදු සුසුනේ පැවැත්ම වෙනුවෙන් රජතුමා රටේ භාරකාරත්වය දැරීම

ඉහත කී පූජා කිරීම් වලට අනතුරුව සිදුවූයේ බුදු සසුනේ පැවැත්ම සඳහා රජතුමා රටේ අයිතියක් වෙනුවට භාරකාරත්වය දැරීම පමණි. රජතුමා සංසරත්නයේ අවවාද අනුශාසනා ද අනුව රාජ්‍ය විචාරීම් කළේ ය. රජු රට රැකීමේ පාලනය කළේම බුද්ධ ශාසනය වෙනුවෙනි. බුද්ධ ශාසනය රැකීමේ වගකීමත් ඒ සඳහාම රට රැකීමේත්, පාලනය කිරීමේත් අයිතිවාසිකම රජුට ලැබෙන්නේ මේ ආකාරයෙනි. විටින් විට මෙය නව වතාවක්ම මෙසේ සිදුවීමෙන් ඉතා පිරිසිදු ලෙස, ස්ථිරසාර ලෙසම සමස්ත සිංහලේ දිවයිනම බුදු සසුනට පූජා කළ පුණ්‍ය භූමියක් බවට පත්වන්නේය. අප රටට “ධර්ම ද්වීපය” යන විරුදාවලිය ලැබීමටත් “ගෞතම බුද්ධ රාජ්‍යය” සහ “බුදුන්ගේ දේශය” යනුවෙන් හැඳින්වීමටත් සුදුසු වන්නේ එහෙයිනි.

සිංහලේ රජුට ඇති රට රැකීමේ මෙම අයිතිවාසිකම ලොව අපටම විශේෂිත වූවක් බව මෙයින් හඳුනාගත යුතුය. සිංහලේ රජු නැති කළ මෙම භාරකාරත්වයේ අයිතිවාසිකම ලැබෙන්නේ මුලු මහත් සිංහල ජාතියටය. මෙම අයිතිවාසිකමට අභියෝග කිරීමට මිහිපිට කිසිවෙකුටත් නොහැකිය. මේ අනුව මෙරට වාසී සියලුම ජනතාව මෙම ඓතිහාසික සත්‍යය නොබියව එකඟව පිළිගත යුතුය. ඒ ගැන කතාකළ යුතුය. නොදන්නා කෙනෙකුට පැහැදිලිකරදිය යුතුය.

සිංහල ජාතිය සතු මෙම දිවයිනේ භාරකාරත්වයට විරුද්ධ වන්නකු වේ නම් ඒ පරගැතියෙකු හෝ උන්මත්තකයෙකු විය යුතුය. නැත්නම් ආත්ම ගරුත්වය මුදලකට විකුණුනු ජාති බ්‍රෂ්ටයකු වියහැක. සිංහලයාට නොදෙන වරදානයන් සුළු ජාතික සහ සුළු ආගමික පිරිස්වලට දෙමින් ඔවුන්ගෙන් බලය පතන බලලෝභී දේශපාලකයින්ද, සිංහල අපළහ කවදන් තිබූ හෙයින් කිසිදා නොඉල්ලු සහජීවනයක්, සංහිදියාවක් ඇතිකිරීමටයි මුරගාමින් සිංහලයාටම, බෞද්ධයාටම තහංචි, බාධක පනවා අසිංහලයින් සහ විදේශික බලවේග පිනවන අමත දේශපාලකයින්ද සිංහල ජාතිය සතුව දුර අතීතයේ සිට පවතින මෙම අයිතිවාසිකමට එරෙහිවිය හැක.

සිංහලයාට ලැබුණු විශේෂ අභිමානය

සම්බුද්ධ ශාසනය රැකීමට ද ඒ වෙනුවෙන් මේ දිවයිනෙහි භාරකාරත්වය දරමින් එය රැක පාලනය කිරීමේ ශුද්ධ වූ අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ යුතුකම දැරීමට ද ලැබීම ජාතියක් වශයෙන් සිංහලයාට “විශේෂ අභිමානයක්” ගෙනදෙන්නකි. එපමණක් නොව නූතන ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයේදී යොදාගන්නා “ජනතා පරමාධිපත්‍ය” අවුරුදු දෙදහසකටත් පෙර ඉතා ගෞරවනීය අන්දමින් සිංහලයාට හිමිවන්නේද ඉහතකී “අයිතිවාසිකම සහ වගකීම”

මහින්දාගමනට අනතුරුව සිට අපට දරන්නට ලැබීමෙනි. අද රටක්, සිංහල බෞද්ධයාත් මුහුණපා සිටින කෙනෙහිලි, ගැටළු, ප්‍රශ්න සහ අභියෝග යන සියල්ලම ජයගැනීමට අප යොදා ගත යුත්තේ මෙම සත්‍යයයි. නිදහසින් පසු පහළ වූ දුබල, දීන, පරගැති පාලකයින් විසින් හෙලා දැකින, නොසලකා හරින සිංහලකම, බෞද්ධකම ඔසවා තිබී තැන තැබීමට නම් අප විසින් අවබෝධයෙන් යුක්තවම වහා දරාගත යුත්තේ මෙම විශේෂ අභිමානයයි.

සිංහලයා තමාගේ අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ අභිමානය දැරීම පිළිබඳ අතීතයෙන් පාඩම්

දුටුගැමුණු රජතුමාගේ උතුම් ප්‍රකාශය වන “මාගේ මේ ව්‍යායාමය හුදෙක් රජසැප පිණිස නොව සම්බුද්ධ සාසනයේ විරස්ථිතිය සඳහාය (රටක්, ජාතියක්, බුද්ධ සාසනයක් බේරාගැනීම සඳහාය)” යන්න මුළුමනින් ජාතියටම ගතයුතු මහ පෙන්වා දී ඇත. ඒ අනුව ක්‍රියාකළ අතීත රජවරු ඇතුළු සිංහලයා තම “අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ අභිමානය” සිත්හි දරාගෙන ක්‍රියාවෙන්ම තම වගකීම ඉටු කළේය. විටින් විට පැමිණි පරදේශක්කාරයන් සමග සිංහලයා එභිතරව සටන් කළේ සාසනය වෙනුවෙන් රට රැක ගෙන පාලනය කරන රජුට සහාය දැක්වීම සඳහාය.

සිංහල නායකයින් උඩරට ගිවිසුමේදී “බුද්ධ සාසනය හා දේවාගම ආරක්ෂා කොට සංවර්ධනය කිරීමට සහ සිංහල සිරිතට අනුව රට කරවීමට” අදාල වගන්ති ඇතුළත් කළේ රජු නැතිවීම මහජනතාව වෙනුවෙන් සහ සිංහලේ පාලකයන් වෙනුවෙන් කළ නියෝජනයේදී මෙම ඉල්ලීම “සාසනය” වෙනුවෙන් ඔවුන්ට කළ යුතුව තිබූ බැවිනි. ‘සිංහලේ අපට අභිමි වුවද සුද්දා යටතේ හෝ බුද්ධ සාසනයට හිමි තැන රැකීමට ඔවුන් කැපවූ ආකාරය ඉතා ප්‍රශංසනීයය.

“අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ අභිමානය” අමතකවූ සිංහලයාට නිදහස ලැබීම

නොයෙකුත් ඉල්ලීම් හා හේතු මත අපට සුද්දාගෙන් නිදහස ලැබුණි. ඔවුන්ගෙන් අපට ආපසු ලැබුණේ ගිවිසුමක් යටතේ අපෙන් භාරගත් ‘සිංහලේ’ නම් වූ රට වෙනුවට Ceylon (ලංකාව) යන නම සහිත වූ රටක් අප වෙත පැවරූ ව්‍යවස්ථාවක්ද සමගය. මෙහිදී සිංහල රජුගෙන් උදුරා පවරාගත් රටවන ‘සිංහලේ’ එහි වැසියන් වන සිංහල මහ ජාතියට ආපසු භාරදීමක් වශයෙන් සිදුවූවා නම් සාධාරණ පැවරීමක් යයි කිව යුතුය. මේ කාලය වන විට සිංහල අප නියෝජණය කළ සිංහල දේශපාලකයන්ට තම රට වන සිංහලේ’ පිළිබඳව අප සතු “අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ අභිමානය” පිළිබඳව හරි වැටහීමක් නොවූ බව සිදුවූ මෙම අසාධාරණයට ඔවුන් එරෙහි නොවීමෙන්ම පෙනී යයි. දෙමළ දේශපාලකයන් 50% ට 50% ආදී අසාධාරණ ඉල්ලීම් ඉදිරිපත් කරන්නේද මේ පසුබිම යටතේය. ඒ වෙලාවේ දෙමළ දේශපාලකයින් සිටි බලවත්කමේ හැටියට රටට “සිංහලේ” නම ඉල්ලීම ඔවුන් උරණ කිරීමට හේතුවේයයි සිංහල දේශපාලකයන් පසුබටවූවා යයිද කියනු ලැබේ. කෙසේ වුවද සුද්දාගේ ව්‍යවස්ථාවටද “සම්බුදු සසුනට ප්‍රමුඛස්ථානය දීම සහ ආරක්ෂා කිරීම” සඳහා වගන්ති ඇතුළත් කරගැනීමට හැකිවීම යම් පමණකින් සිංහල අප නියෝජනය කළ දේශපාලකයන් තම වගකීම ඉටුකෙරීමක් ලෙස සතුටුවිය හැක.

ජනරජ ව්‍යවස්ථාවල සම්බුදු සසුන පිළිබඳ වගන්ති සහ අපට තවමත් කරගන්නට බැරිවූ වෙනස්කම්

සම්බුදු සසුන සුරැකීමට ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍යයේ පරම බැඳීම 1972 සහ 1978 ජනරජ ව්‍යවස්ථාවල “ශ්‍රී ලංකා ජනරජය බුද්ධාගමට ප්‍රමුඛස්ථානය පිරිනමන්නේය” යනුවෙන් පැහැදිලි නිර්වචනයක් නොමැති “වාක්‍යයක්” වශයෙන් පමණක් පවතී. 1972 සහ 1978 ජනරජ ව්‍යවස්ථාවල වෙනස්කම් සිදුකළේ වෙනත් කාලීන අරමුණු මූලික කරගෙන නමුත් නිදහස ලැබෙන විට සිංහල අපට සිදුවූ බරපතල අඩුපාඩුත් ඒ සමගම හදාගන්නට බැරිවීමෙන් පෙන්නුම්කරන්නේ මේ දක්වා අප අභිමානයේ ශෝචනීය පිරිහීමයි.

අපට එසේ බැරිවූවත් බොහෝ රටවල් සුද්දා නිදහස දෙනවිට එම රටවල සිටින මහා ජාතියට බලහත්කාරයෙන් පටවාගිය අසාධාරණ ප්‍රතිපත්ති, කොන්දේසි සහ ක්‍රියාමාර්ග වටහාගෙන ඒවා පසුව වෙනස් කරගෙන තම අභිමානය සාධාරණ ලෙස යලිත් ඉහලින්ම දරා ගන්නා ලදී. උදාහරණයක් ලෙස මැලේසියාව එරට සිටින සංක්‍රමණික චීනජාතිකයන්ටද සහ බ්‍රිතාන්‍යන් එහි ගෙනවිත්දැමූ ඉන්දියන් කාරයන්ටද අභිමි ප්‍රමුඛත්වයක් තම මැලේ ජාතික “භූමි පුත්‍රයන්ට” ලබාගන්නා ලදී. අනෙකුත් බොහෝ රටවලට මහ ජාතිය මෙන් සිංහලයා තම අභිමානයෙන් යුක්ත වූවා නම් හේද හින්න නොවී නිදහසින් පසු එකමුතු වී තම අයිතිවාසිකම් රැක ගැනීමට අවශ්‍ය පසුබිම සදා ගන්නට අවස්ථාවන් ගෙවීගිය 69 වසරක් තුල ඕනෑතරම් තිබුණි.

අදටත් සිංහල ජනතාව බහුතරයක් සිටින රට තුල අප දැරිය යුතු අභිමානයෙන් යුතුව ජාතියක් වශයෙන් එක්වී නම් අපට සිංහලේ රටට ඇති “අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ අභිමානය” පිළිබඳව ව්‍යවස්ථාවේ පවතින අඩුපාඩුද හදාගෙන රටට “සිංහලේ” යන අර්ථාන්විත නමද ලබා නිදහස්, නිවහල් රටක් වශයෙන් දියුණු වීමට හැකියාව හා අවස්ථාව හොඳටම ඇත. අප මෙය කල යුත්තේ අන්‍ය සුළු ජාතික සහ ආගමික සංක්‍රමණිකයින්ට එරෙහිවීමක් වශයෙන් නොව අපට අවශ්‍ය ලෙස අපේ රට ගොඩනගා ගැනීම වෙනුවෙනි. ඔවුන්ගෙන් අප සතු “අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ අභිමානය”ට සිදුවියහැකි

අනවශ්‍ය බලපෑම් නිෂ්ප්‍රභ කරගෙන මෙම පින්බිමේ ඉපදිනු බෞද්ධ අපේ අභිමතාර්ථයන් නිදහසේ නිස්කලන්කව ඉටුකරගන්නටය.

අපේ ගරුතර සංසරත්නය

සිංහල බෞද්ධයාගේ අභිමානය ඉතා නිහඬව නිහතමානීව එදා මෙන්ම අදත් වගකීමෙන් දරාගෙන තම යුතුකම, වගකීම ඉටු කරමින් ඒ සඳහා සිංහල බෞද්ධයා පොළඹවන ඉතා ශ්‍රේෂ්ඨ පිරිසක් මෙම සිංහලේ වැඩ වාසය කරති. ඒ අපේ ගරුතර සංසරත්නයයි.

බුදු සසුනට පිදු මේ පින් බිම විදේශ ආක්‍රමණයන්ට ගොදුරු වූ හැම විටකමත්, රට අරාජික වූ හැම විටකමත් සුදුස්සන් ඉදිරිපත් කොට, උනන්දු කොට නැවත මුදාගෙන රට භාරදී ආරක්ෂා කිරීමට පෙරමුණ ගත්තේද නිරතුරු අනුශාසනා කළේද අප ගරුතර සංසරත්නයයි. උන්වහන්සේගේ මේ කැප කිරීම ඉතිහාසය තුළින්ද වර්තමාන හික්ෂුවගේ ක්‍රියාකාරිත්වය තුළින්ද විදහා දක්වා ඇත්තාහ. උන්වහන්සේලා අප ජාතියේ මුර දේවතාවන් වහන්සේලා වන්නේ එහෙයිනි.

සිංහල බෞද්ධ ජනතාව අද කොතැනද?

අපේ සංසරත්නය උන්වහන්සේලාගේ යුතුකම නිහතමානීව මෙසේ ඉටු කරද්දී රට වැසි සිංහල බෞද්ධ ජනතාව අද කොතැනද? ජාතික අභිමානයකින් තොරව පක්ෂ වලට බෙදී තම ජාතිය නොව ඒ වෙනුවට තම ජාතිය බෙදන්නා වූ පක්ෂයක් බලයට පත් කරගෙන එසේ පත් කිරීමට උපකාර කළ සුලු ජනවාර්ගික පක්ෂ වලට වූ පොරොන්දු හා වරදාන නිමක් නැතිව දෙන එපමණක් නොව අභිමානවත් නිවහල් ජාතියක් විසින් ඉදුරා ප්‍රතික්ෂේප කළ යුතු විදේශ මැදිහත් වීම් වලටද හිස නමමින් තමා තවමත් දරා සිටින යටත් විජිත මානසිකත්වය නිසාදෝ නොරැකියන්ට වූ ලැජ්ජා සහගත පොරොන්දු ඉටු කරණ බියගලු තැනය. මේ සියල්ල දේශපාලකයන් අකුරට ඉටු කරන්නේ තමා බලයට ඒමට ඡන්ද බලය යෙදූ මෙරට භාරකාරිත්වය දරණ සිංහල ජාතිය අමතක කරමින්ය. මේ ප්‍රවනතාවය අති භයානකය. අභිමානයක් නැති අපේ නූතන පක්ෂ දේශපාලකයාගේ ව්‍යායාමය දුටුගැමුණු රජතුමා පිලිකුළු කළ අලජ්ජී ක්‍රියාව එනම් “රටත්, ජාතියත්, බුද්ධ සාසනයත් පාවාදී හෝ හැකි ඉහලින්, දිගු කාලයක් රජසැප විදීම” සඳහාය.

සම්බුද්ධ සාසනය රැකීමට ඇති සිංහල අපේ වගකීම ඉටුනොවුවහොත් ප්‍රතිඵලය භයානකය

අභිමානය දරාගෙන සම්බුද්ධ සාසනය රැකීමට ඇති අපේ වගකීම මෙම අන්තිම මොහොතේ හෝ ඉටුනොවුවහොත් ප්‍රතිඵලය භයානකය. එවිට වන්නේ පෙර අපේ රජ දරුවන් විසින් සම්බුදු සසුනට පිදු, අති උතුම් පුජනීය වස්තූන් දරණ සහ අති පුජනීය ස්ථාන පිහිටි මේ පුණ්‍ය භූමිය පාවාදී අනාථ කර ලෝකයට ණය කිරීමේ පාප කර්මයට සමස්ථ සිංහල ජාතියම දායක වීමය. මෙය බරපතල පාප කර්මයකි. පාලක දේශපාලකයන් ද ඔවුන් පත්කරගන්නට තම ඡන්ද බලය ලබා දුන්නාවූ ඡන්ද දායකයා ද “ධර්ම ද්විපය” නම්වූ උන්තම පුණ්‍ය භූමියක ඉපිද කරන්නට හැකි ඉහලම පාප කර්මය තමා කරගත්තා වනු ඇත. මෙම කරුණ දේශපාලකයන් මෙන්ම ඡන්ද දායකයා ද තේරුම් ගැනීම මෙහිදී ඉතා වැදගත්ය. එවිට තම වරද වහා නිවැරදි කර ගැනීමට හැකිය. නැතහොත් මෙම ධර්ම ද්විපයට තමා කළ අපරාධය මැරෙන මොහොතේ හෝ සිහිවී විපාක වශයෙන් ගෝරතර අපා දුක් ලබා දෙනු ඇත.

මේ මොහොතේ අප ගරුතර සංසරත්නය ඉටුකළයුතු ජාතික මෙහෙවර

ඉහත සඳහන් කරුණු අනුව ඔබවහන්සේලා ද ඔබ වහන්සේලා විසින් බුද්ධ සාසනය වෙනුවෙන් දරන “සිංහලේ” අයිතිය පැහැදිලි කර ගැනීම ද, සංසරත්නය වෙනුවෙන් රටේ භාරකාරිත්වය දරමින් රට රැක පාලනය කිරීමේ වගකීම සිංහල ජාතිය සතු බව ජනතාවට පැහැදිලිකර දීම ද, සිංහල ජාතිය වෙනුවෙන් භාරගෙන රට රැක පාලනය කරන පාලකයින් ශාසනයේ විරස්ථිතිය වෙනුවෙන් එය හරි හැටි කරගෙන යන්නේදැයි පරීක්ෂාකාරීව සිට ඊට අවශ්‍ය අවවාද අනුශාසනා කිරීම ද අද ඔබ වහන්සේලාගෙන් අප සිංහල ජාතිය බලාපොරොත්තු වන ජාතික මෙහෙවරයි. ඒ සඳහා ඔබවහන්සේලාට සියලු ධෛර්යයන්, තෙරුවනේ ආශීර්වාදයන් ලැබේවා. මෙම ඉල්ලීමේ යම් ප්‍රමාද දෝෂයක් වෙතොත් කමාවන සේකිවා.

තම අයිතිය, වගකීම වෙනුවෙන් අද අභිමානයෙන් නැගී සිටිය යුත්තේ සිංහල බෞද්ධයාය.

පසුගිය සැප්තැම්බර් මස මහනුවරදී පැවති අනගාරික ධර්මපාල තුමාගේ ගුණසමරුවකදී අග්ග මහා පණ්ඩිත පූජ්‍ය අලුත්ගම ධම්මානන්ද හිමියන් පැවසුවේ “සිංහල ජාතිය අවදි නොවුනහොත් විසදිය නොහැකි බරපතල අර්බුදයක් ඉදිරියේදී මතු විය හැකි බවය”. බුද්ධිමත් සිංහල ජාතිය එම අර්බුදය වටහා ගෙන වහා අවදිව ක්‍රියාත්මකවිය යුතුවේ.

- අද අප ජාතියක් වශයෙන් මුහුණපා සිටින ප්‍රශ්න රාශියකට සාර්ථක පිළිතුරු සෙවීමේදී කළයුතු මූලික කටයුත්ත නම් සිංහලයාට හිමි අයිතිය, වගකීම සහ අභිමානය සහ එහි ඓතිහාසික පසුබිම තේරුම් කර දී නැවත එම අභිමානය ලබාදීම බව පෙන්වාදිය හැක.
- එසේම සම්බුද්ධ ශාසනය රැකීමට ද ඒ වෙනුවෙන් මේ දිවයිනෙහි භාරකාරත්වය දරමින් එය රැක පාලනය කිරීමේ ශුද්ධ වූ අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ යුතුකම අවුරුදු 2,000 කටත් පෙර සිට දරන්නේ සිංහල බෞද්ධයා බව අප සියලුම රට වාසින්ටත්, සිංහලේ ගැන උනන්දුවන විදේශිකයින්ටත් අවධාරණය කිරීමට ද නොපමාව කළයුතු ඊළඟ කටයුත්තයි.
- සිංහලයාගේ ඉවසීම නිවටකමක් ලෙස සලකමින් නැති ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු ඉල්ලන ජාතිවාදී සහ ආගම්වාදී සුලු ජනවාද්‍රවික පිරිස් වලට ද දිය යුතු එකම පිළිතුර ද සිංහලයාට හිමි අයිතිවාසිකම, වගකීම සහ අභිමානය ගැන මනාව තේරුම් කර දීමය.
- අභිමානවත් සිංහලයා බුද්ධිමත්ව, වගකීමෙන් යුක්තව ක්‍රියා කළ යුත්තේය. දැනට මේ රටේ පවතින ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අනුව යමින් සිංහලයා තමන් සතු රට රැකීමේ, පාලනය කිරීමේ අයිතිය හා වගකීම සුදුසු පාලකයෙකුටම පැවරිය යුත්තේ සිංහල අප සැමගේම ඡන්ද බලය යොදාගනිමින් රජයක් තෝරා ගැනීමෙනි. එසේ තෝරා ගන්නා රජයේ ප්‍රධානියා මෙන්ම අනෙකුත් නායකයින්ද ජාතියේ අභිමානය දරමින් රට රැකීමටත්, පාලනය කිරීමටත් සමත් උගත්, බුද්ධිමත්, වර්තවත්, අහිත, අවංක සන්පුරුෂ බෞද්ධ නායකයින්ම විය යුතුය. මෙම තෝරාගැනීම කල හැක්කේ සිංහලයා ජාතියක් වශයෙන් එකට එක්වී මිස දැනට පවතින සිංහලයා හේදකරන පක්ෂ දේශපාලනයකින් තොරවය. සිංහලයාගේ පක්ෂ හේදය වහා තුරන් කිරීමට කාලය එළඹ ඇත.
- සිංහලේ පිළිබඳව සිංහලයාට හිමි අයිතියට වගකීමට සහ අභිමානයට අනුකූලවූ රට දැය සමය මූලික කරගත් ව්‍යවස්ථාවක් සහිතව අපටම අනන්‍ය වූ දේශපාලනික සැකැස්මක් අප විසින් දැන්වත් ඇතිකරගත යුතුය.
- මෙම වැඩපිළිවෙල හරිහැටි ඉටුවුවහොත් මෙම සිංහල ද්වීපය නිදහස්, නිවහල් සහ සාමකාමී රටක් බවට පත්කරගෙන සිංහලයාට හිමි අයිතිවාසිකම සහ වගකීම ඉටුකරගෙන නිව් සැනසිල්ලේ දහමේ දැක්වෙන පරිදි විමුක්ති මාර්ගය සාදාගන්නටත් අනෙකුත් ලෝක වාසින්ට එම මාර්ගය පහදා දෙන්නටත් අපට මෙන්ම අපේ දරුමුහුණුපුරන්ටත් හැකිවනු ඇත. “ධර්ම ද්වීපය” නම්වූ උත්තම පුණ්‍ය භූමියක මිනිසෙකුට ඉපදීමේ වාසනාවෙන් ගතහැකි උතුම් ඵලය එයයි. ඒ සඳහා සිංහලයාට උපරිම නිදහස මේ පින්බිමේ තිබිය යුතුය. සම්බුදුසසුන වසර 5,000 කල් රැකගැනීම ප්‍රයෝගික වන්නේ අපවිසින් එය ජීවමානව පවත්වාගෙන යාමෙන් පමණි.
- සම්බුදුසසුන රැකගැනීමට අවශ්‍ය පරිසරය සකස්කර ගැනීම ඇත්තෙන්ම අපට කිසිසේත් කළ නොහැක්කක් නොවේ. බුද්ධශාසනය අවුරුදු පන්දහසක් කල් පවත්නේ නිමක් නැති උතුම් පුජා වස්තූන් දරන පුණ්‍ය භූමියක්වූ මෙම සිංහල ද්වීපයේ බවට බුදුරජානන්වහන්සේ ශක්‍ර දෙවියන්ට කළ ප්‍රකාශයත්, තුන්වරක් වූ උන්වහන්සේගේ මෙහි වැඩමවීමත් අනුව පෙනෙන්නේ කොපමණ බාධක ආවත් සිංහල බෞද්ධ අපට මෙය ඒකාන්තයෙන්ම කළ හැක්කක් බවයි. නමුත් එය ප්‍රාතිහාර්යකින් ඉටුවන්නේ නැත. ඒ සඳහා අපේ කැපවීමෙන් යුතු ක්‍රියාත්මක වීමයි වහ වහා අවශ්‍යව ඇත්තේ. අද අප ඉටු කළයුතු උතුම් ජාතික මෙහෙවර එයයි. අප සැවොම එකාමෙන් එක්වුවහොත් මෙය ඉතා පහසු මෙහෙවරක් වන්නේය.
- මේ සියල්ල සඳහා අපට ඇති වටිනා කාලය ඉක්මනින්ම ගෙවී යන බව මතක් කරමු. අද සිංහල ද්වීපයට ඇති තම අයිතිය පමණක් නොව සම්බුදුසසුන රැකගැනීමට ඇති වගකීම වෙනුවෙන් අභිමානයෙන් යුතුව නැගී සිටිය යුත්තේ තවමත් නිදා සිටින සිංහල බෞද්ධයාය.

මේ සියල්ල සඳහා ඔබ අප සැමට සියලු ධෛර්යයත්, තෙරුවනේ ආශීර්වාදයත් ලැබේවා!

සුදර්ශන රම්බන්ධාර

2016 දෙසැම්බර් 25 දින

(මෙම ලිපියට ඔබේ අදහස් එවන්න - Email: srambandara@gmail.com)